

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร

The Effectiveness of Guidance Activities in order to Support Interaction Hospitality of Fifth Grade Students, La-orutit Demonstration School, Bangkok Province

นางสาวศิริวรรณ อินทรวัฒนา * อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิพัฒน์ เมฆขจร **

(2) รองศาสตราจารย์ ดร. สัตตาวรรณ ณ ระนอง ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว และ (2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการ ฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศปี การศึกษา 2552 ซึ่งผู้วิจัยทำการสุ่มโดยการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 60 คน แล้วจึงทำการสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่ม ควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกโดยกิจกรรมแนะแนวจำนวน 10 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกโดยใช้ข้อสนทนา จำนวน 10 ครั้งเช่นกัน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทร ข้อสนทนา และแบบวัดความ เอื้ออาทร จำนวน 40 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .95

ผลการวิจัยพบว่า (1) ภายหลังการทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเอื้ออาทรสูงขึ้น ภายหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (2) ภายหลังการทดลองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่ม ทดลองที่ได้รับการฝึกกิจกรรมแนะแนวมียุทธกรรมเอื้ออาทรสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Abstract

This purposes of this research was to (1) compare the behavior of generosity of the experimental group before and after using the set of guidance activities, and (2) compare the behavior of generosity of the experimental group and control group after training with a set of guidance activities.

This research conducted at the experimental sample primary school Year 5 School La devote the academic year 2552, which researchers randomly by a random group of 60 people, was conducted randomly selected (Simple Random Sampling) as the experimental group. 30 person control group, 30 in each group were trained by the Works Department guidance of 10 times the control group received training using the information of 10 was also the Works Department guidance training using the information the tools used in the study was a measure of generosity of 40 items. The reliability was .95

The results showed that (1) After the experiment, students grade 5, the experimental group increased after the generosity behavior was statistically significant at the .01 level and (2) after experimental primary school. Year 5, the experimental group received training guidance activities with caring behaviors higher than the control group are statistically significant at the .01 level.

Keywords: Guidance activities, Students , Hospitality

* นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา แผนกวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

email address kukkikga_555@hotmail.com

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

*** รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

บทนำ

ความเอื้ออาทร เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เมตตาสงสาร หวังดีให้กันและกัน เป็นคุณธรรมที่เสริมสร้างสังคมไทยให้เกิดสันติสุข และความเอื้ออาทรก็ถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ที่สืบทอดกันมานาน จึงเป็นคุณธรรมที่ควรเสริมสร้างให้กับเด็กและเยาวชนในสังคมปัจจุบัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลฯ ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณห่วงใยในคุณธรรม จริยธรรม ความมีน้ำใจเอื้ออาทรของสังคมไทย เห็นได้จากกระแสพระดำรัสเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่วันอาทิตย์ ที่ 31 ธันวาคม 2521 ตอนหนึ่งว่า “ขอให้ท่านทั้งหลายแต่ละคนกระทำสัตย์สัญญาแก่ตนเองว่าจะตั้งใจปฏิบัติตัวปฏิบัติงานให้ดีที่สุดตามหน้าที่และความสามารถของตนๆ จะทำความความดีความเห็นให้เที่ยงตรงและกระจำเริญใส จะเอื้อเฟื้อช่วยเหลือกันด้วยความหวังดีและบริสุทธิ์ใจ เพื่อให้เกิดความรักความสามัคคีที่แท้จริงในชาติไทยขึ้น เป็นกำลังอันกล้าแข็งและมั่นคง สำหรับสร้างสรรค์ความดีความเจริญทุกๆ ประการให้เต็มบริบูรณ์เพื่อทำให้ชาติประเทศของเราขึ้นยงได้ตลอดไปด้วยความวัฒนาผาสุก” (กระทรวงวัฒนธรรม 2547: 40) นับว่าพระองค์ทรงเล็งเห็นความสำคัญเกี่ยวกับความ เอื้ออาทรของคนในสังคมไทย ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า และมีความสุขมากยิ่งขึ้น

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553) ได้ให้ทิศทางการปฏิรูปการศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการเรียนว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีความรู้ มีคุณธรรมจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข การจัดการเรียนรู้นั้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และการบูรณาการสถานศึกษาจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการการเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้ป้องกันและแก้ปัญหา การจัดการกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำเป็น คิดเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่องผสมผสานสาระความรู้ต่างๆ อย่างสมดุล รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมดีงามและคุณสมบัตินับพันประการไว้ในทุกวิชา สภาสังคม ในปัจจุบัน คุณธรรม จริยธรรม กำลังเสื่อมถอยลง บุคคลในสังคมไทยขาดความมีน้ำใจ เมื่อพิจารณาในสังคมใกล้ตัว มักพบบุคคลร่วมงาน ที่ขาดน้ำใจ เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ เห็นแก่ตัว ไม่เอื้ออาทรต่อเพื่อนร่วมงาน หลีกเลียงการร่วมมือช่วยเหลืองานด้านต่าง ๆ ของส่วนรวม ส่งผลให้องค์กรขาดความสุข ความสามัคคีกันทั้งปัญหาต่าง ๆ ก็ก่อตัวขึ้นโดยง่าย สังคมใดมีผู้ไร้น้ำใจมากเท่าใด สังคมนั้นก็จะใกล้ถึงจุดวิกฤติมากขึ้นเท่านั้น

กิจกรรมแนะแนวเป็นกระบวนการพัฒนาส่งเสริมผู้เรียนด้วยการจัดบริการ และกิจกรรมที่หลากหลายทั้งเป็นรายบุคคล และเป็นรายกลุ่ม โดยมุ่งส่งเสริมพัฒนาบุคลิกภาพ มารยาท ทักษะชีวิต พื้นฐานตามความเชื่อที่ว่าทุกคนมีความแตกต่างกัน ทุกคนมีคุณค่า สามารถพัฒนาตนเองให้เจริญงอกงาม และได้เต็มเต็มให้ผู้เรียนสามารถจัดการชีวิตของตนได้ตามความสนใจ ตามความถนัด และความสามารถ ได้เต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล

การศึกษาจึงเป็นกลไกสำคัญยิ่งในการเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพของบุคคลในชาติ เป็นรากฐานตั้งแต่ยังเยาว์วัยเพื่อเติบโตไปเป็นประชากรที่เข้มแข็ง สามารถพัฒนาตนเองและชุมชน รวมถึงประเทศชาติให้มั่นคงต่อไปได้ ทั้งยังสอดคล้องกับทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ที่มุ่งพัฒนาสังคมไทยไปสู่สังคมที่เข้มแข็งและมีคุณภาพ เป็นสังคมที่เอื้ออาทรต่อกันพฤติกรรมจริยธรรมความเอื้ออาทรจะช่วยให้อันในสังคมดำรงไว้ซึ่งคุณธรรมและคุณค่าของสังคมไทยที่พึงพาเกื้อกูลกัน มีการดูแลกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและคนยากจน รักษาไว้ซึ่งสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันหลักของสังคม และพัฒนาเครือข่ายชุมชนให้เข้มแข็งเพื่อความอยู่ดีกินดีของคนไทย (กรมวิชาการ ข.2546: 2-3)

การจัดกิจกรรมแนะแนวเป็นภารกิจสำคัญของสถานศึกษา ที่ต้องจับคู่ควบคู่กับการจัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรที่เปิดกว้างให้สังคมมีส่วนร่วมและให้อิสระในการจัดการศึกษาเพื่อประโยชน์สูงสุดของ

ผู้เรียน โดยกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่ยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และผู้เรียนสำคัญที่สุด

โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ (ประถมศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) กระทรวงศึกษาธิการ เปิดสอนในระดับชั้นปฐมวัยถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นคุณธรรมจริยธรรม รู้เท่าทันเทคโนโลยี พร้อมทั้งจะเป็นนักคิดเชิงบวก และให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ผู้วิจัยได้ไปสัมภาษณ์ครูประจำชั้น 5 คน ครูผู้สอนประจำวิชาต่างๆ จำนวน 5 คน ผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 5 คน ผู้ปกครองนักเรียนระดับอนุบาลจำนวน 5 คน นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 15 คน ของโรงเรียนสาธิตละอออุทิศ กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่มีความเอื้ออาทรผู้อื่น ไม่แบ่งปันและไม่เปิดโอกาสให้กับผู้อื่นในการใช้สาธารณะสมบัติของโรงเรียน ไม่ช่วยอาสาเก็บสิ่งของและอุปกรณ์กีฬาเข้าที่ ไม่ช่วยอาสาช่วยเหลือคุณครู ไม่แบ่งปันเครื่องเล่นให้แก่เพื่อนๆ ขณะที่เล่นในสนามเด็กเล่นและครอบครองของเล่นไว้เพียงคนเดียว นำเกมหรือหนังสือในมุมสื่อการเรียนรู้กลับบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาต จับจองที่นั่งภายในห้องรับประทานอาหารของโรงเรียน ครอบครองหนังสือในห้องสมุดไว้กลับตนเองหลายๆ เล่ม

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการพัฒนาความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจและแสดงตนให้มีความเอื้ออาทร ซึ่งเริ่มจากโรงเรียนขยายกว้างไปสู่ชุมชนและสถานที่สาธารณะต่างๆ เพราะเด็กในวัยนี้เริ่มคิดและตัดสินใจเอง รู้จักรับผิดชอบ มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น รู้จักใช้เหตุผล และมีความอยากรู้อยากเห็นและเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้เร็ว อีกทั้งงานวิจัยนี้ได้ทำกิจกรรมแนะแนวมาใช้ในการพัฒนานักเรียนจะได้มีโอกาสเรียนรู้ในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ได้สร้างความเข้าใจตนเอง

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนมีหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนได้ตระหนักถึงความสำคัญของความเอื้ออาทรจึงสนใจที่จะศึกษาถึงพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ ในการปฏิบัติตนเป็นคนดีมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น มีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากขึ้น โดยเลือกเอาเอากิจกรรมแนะแนว เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงวางแผนพัฒนา คุณธรรมด้านความเอื้ออาทรของเด็กต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
- 1.2 เปรียบเทียบพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการฝึก

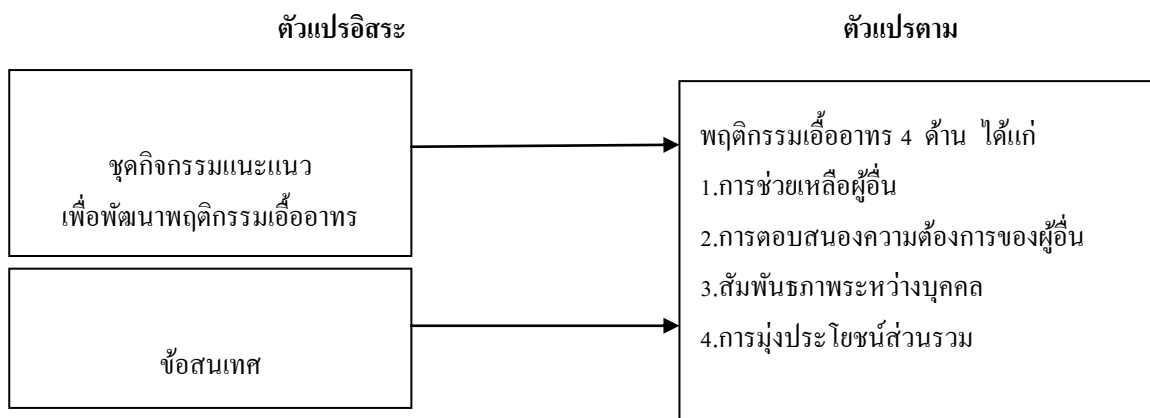
ด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว และการให้ข้อเสนอแนะ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเอื้ออาทรสูงขึ้นภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกชุดกิจกรรมแนะแนวมีความเอื้ออาทรสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการข้อเสนอแนะ

กรอบแนวคิดการวิจัย

แนวคิดการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาพฤติกรรมเอื้ออาทร โดยเปรียบเทียบความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ กรุงเทพมหานคร กลุ่มที่เข้าร่วมและไม่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทร

2. ขอบเขตประชากร

5.2.1 ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2553 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 90 คน

5.2.2 กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ ปีการศึกษา 2553 ซึ่งผู้วิจัยทำการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 60 คน แล้วจึงทำการสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

5.3.1 ตัวแปรอิสระ คือ ข้อเสนอแนะ และชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทร

5.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเอื้ออาทร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียน หมายถึงนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2553 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 60 คน

2. ความเอื้ออาทร หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่แสดงออกถึงความมีน้ำใจ การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น การช่วยเหลือผู้อื่น สัมพันธภาพระหว่างบุคคล การมุ่งประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้

2.1 การช่วยเหลือผู้อื่น หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกเพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น และทำให้ผู้อื่นมีความสุข โดยการแสดงความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ด้วยกิริยาท่าทางที่เป็นความเห็นอกเห็นใจ ความโอบอ้อมผ่อนตาม ความไว้วางใจทั้งการใช้คำพูดและท่าทางที่แสดงให้เห็นถึงความยินดีความเต็มใจในการให้ความช่วยเหลืออย่างสม่ำเสมอ

2.2 การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงให้เห็นว่ามีความเข้าใจและยอมรับความรู้สึก ความต้องการของผู้อื่นและพยายามที่จะหาสิ่งนั้นมาตอบสนองความต้องการนั้นได้อย่างถูกต้อง ทั้งทางกายและจิตใจ ไม่รู้สึกเบียดเบียนที่จะรับรู้ความรู้สึกที่แท้จริงของผู้อื่น

2.3 สัมพันธภาพระหว่างบุคคล หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกในทางที่ดีกับเพื่อน ครู พ่อแม่ และ ผู้อื่น โดยการพูดคุย ซักถาม ถึงเรื่องต่าง ๆ ทำให้ผู้อื่นเกิดความไว้วางใจ มองโลกในแง่ดี ไม่ยึดเอาความเห็นแก่ตัวหรือความเกลียดชังเป็นที่ตั้ง ช่วยพัฒนาจิตใจให้มีความดีงามอ่อนโยน มีน้ำใจ มีการแสดงออกที่เหมาะสม

2.4 การมุ่งประโยชน์ส่วนรวม หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกทางการกระทำ ที่ให้ประโยชน์กับส่วนรวม อุทิศเวลาในการทำประโยชน์ ทำกิจกรรมเพื่อบำรุงรักษาและพัฒนา สาธารณสมบัติ เสียสละ และแบ่งปันสิ่งต่าง ๆ ให้ผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน

3. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทร หมายถึง กิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบเพื่อใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง ประกอบด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีทั้งหมด 10 กิจกรรม ใช้เวลาครั้งละ 50 นาที ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ครั้งที่ 1	การปฐมนิเทศ	กิจกรรม ไครเอ่ย์
ครั้งที่ 2	สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล	กิจกรรม โอภาปราศรัย
ครั้งที่ 3	การช่วยเหลือผู้อื่น	กิจกรรม ร่วมด้วยช่วยกัน
ครั้งที่ 4	มุ่งประโยชน์ส่วนรวม	กิจกรรม พฤติกรรมแยกแยะใจได้
ครั้งที่ 5	ความมีน้ำใจ	กิจกรรม เล็กๆน้อยๆเราก็อ้อมกันไป
ครั้งที่ 6	การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น	กิจกรรม นักคิด
ครั้งที่ 7	การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น	กิจกรรม ใจเขาใจเรา
ครั้งที่ 8	สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล	กิจกรรม เอื้ออาทร
ครั้งที่ 9	สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล	กิจกรรม วาจาสร้างสรรค์
ครั้งที่ 10	ปัจฉิมนิเทศ	

แผนกิจกรรมทุกแผนของชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ และชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมปกติ จะใช้ชื่อแผนเหมือนกันทั้ง 10 แผน เน้นสาระความรู้ในเรื่องการปฏิบัติตน ในด้านความเอื้ออาทร การให้ความช่วยเหลือ การร่วมกิจกรรมกับเพื่อน มีส่วนประกอบของแผนกิจกรรมที่เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมเท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลของการวิจัยครั้งนี้ จะได้ทราบถึงพฤติกรรมที่แสดงถึงความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และได้ทราบถึงผลของกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทรพร้อมทั้งปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในการปฏิบัติตนเป็นคนดีมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น มีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากขึ้นและคาดว่าจะได้ประโยชน์ต่อครูแนะแนว ครูผู้สอน ครูประจำชั้น และครูผู้ที่ชำนาญในการใช้กิจกรรมแนะแนวตลอดจนบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปพัฒนาความเอื้ออาทรและปลูกฝังจิตสำนึกเอื้ออาทรแก่นักเรียนต่อไป

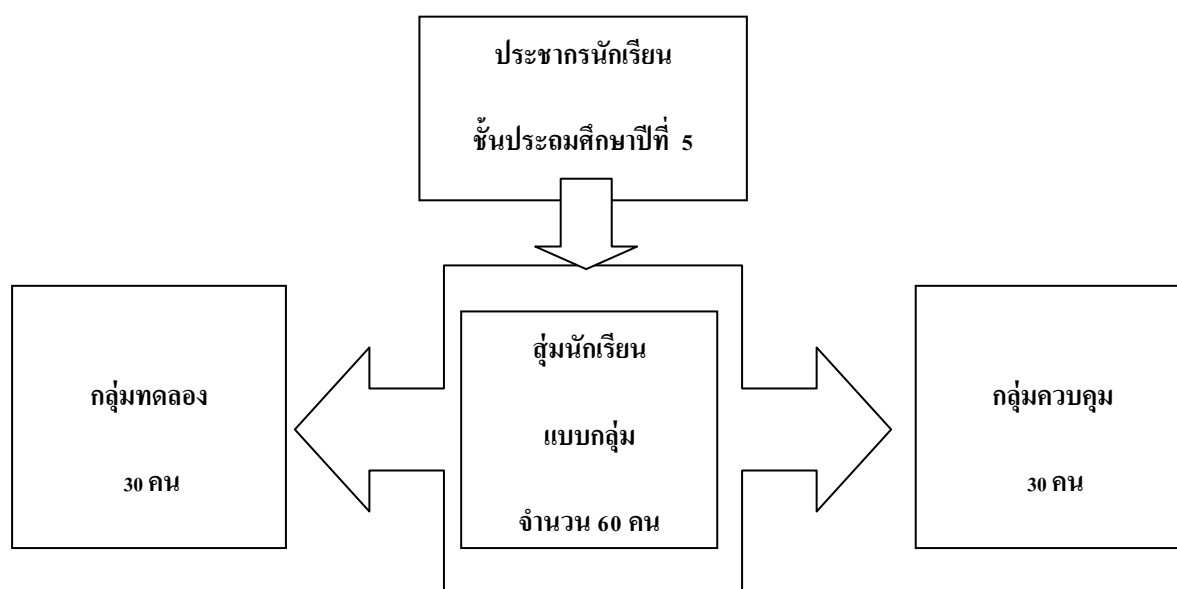
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตกรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบมีกลุ่มควบคุม โดยการทำแบบทดสอบและหลังการทดลองมีวิธีการดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ปีการศึกษา 2553 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 90 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศปีการศึกษา 2553 ภาคเรียนที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยทำการสุ่มโดยการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 60 คนแล้วจึงทำการสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน

ภาพที่ 2.1 ผลการจัดกลุ่มตัวอย่างเป็นดังภาพ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

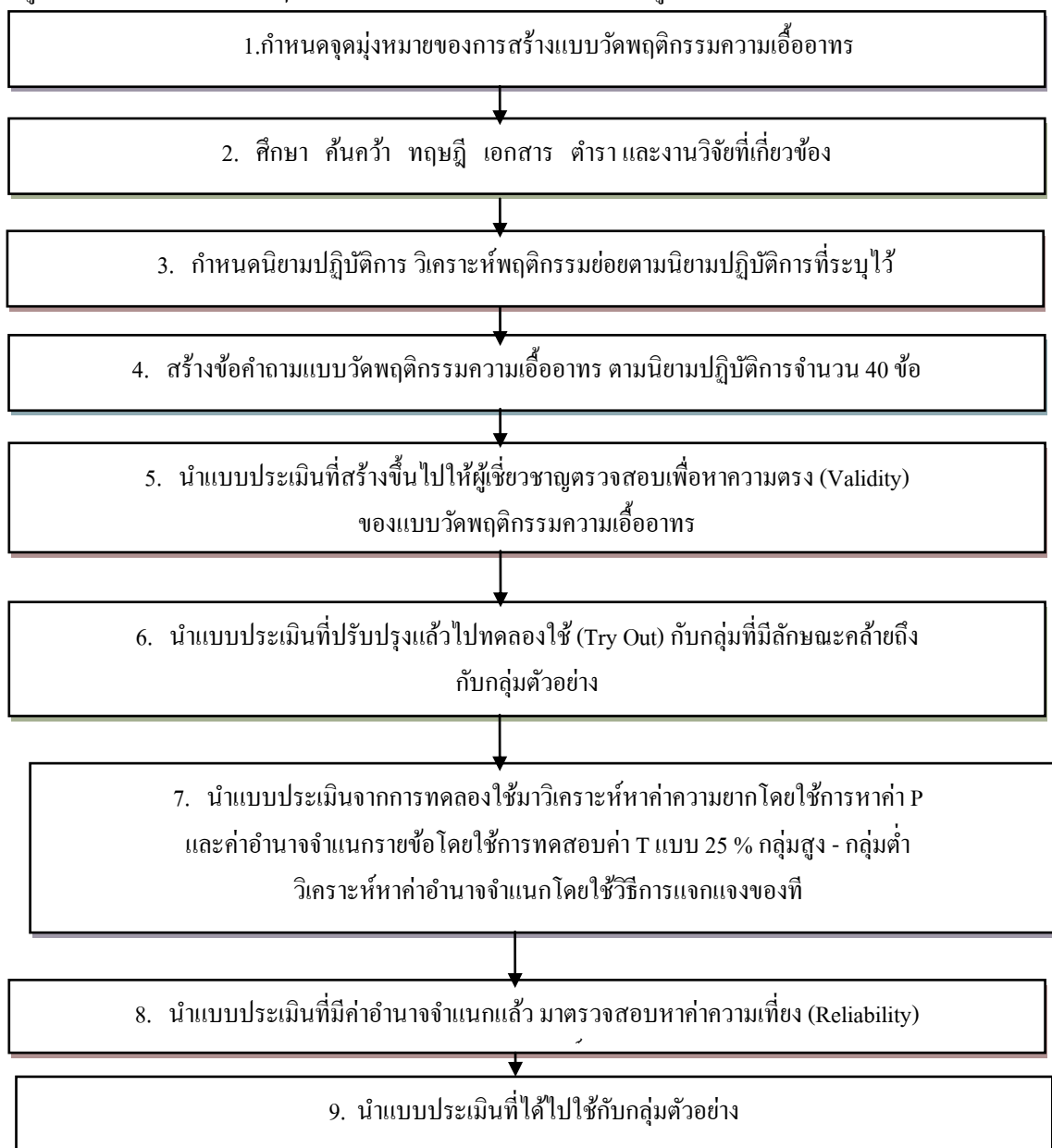
2.1 ประเภทของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

- 1) แบบวัดพฤติกรรมความเอื้ออาทร
- 2) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทร
- 3) ชุดการให้ข้อเสนอแนะ

2.2 วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือวิจัยและลักษณะเครื่องมือ

- 1) แบบวัดพฤติกรรมความเอื้ออาทร

ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมความเอื้ออาทร ของนักเรียน ซึ่งมีรูปแบบการสร้าง ดังนี้

ภาพที่ 3.1 การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความเอื้ออาทร

- 1) กำหนดจุดมุ่งหมายของการสร้างแบบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมความเอื้ออาทร
- 2) ศึกษา ค้นคว้า ทฤษฎี เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 3) กำหนดนิยามปฏิบัติการ วิเคราะห์พฤติกรรมย่อยตามนิยามปฏิบัติการที่ระบุไว้
- 4) ผู้วิจัยสร้างแบบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมความเอื้ออาทร จำนวน 40 ข้อ ให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ วัดอุปสงค์การวิจัย และให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศปีการศึกษา 2553

5) ผู้วิจัยนำไปหาค่าความตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ด้วยวิธีการ IOC (Item Objective Congruency) โดยนำแบบวัดพฤติกรรมความเอื้ออาทร ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณาข้อความในแบบวัดที่สร้างขึ้น ว่าสามารถวัดตรงตามวัตถุประสงค์ และนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษานี้หรือไม่แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยได้ข้อคำถามที่มีค่า IOC ได้เท่ากับ อยู่ระหว่าง 0.88 ถึง 0.93

6) ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมความเอื้ออาทรที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงประจักษ์แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนแล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อวิเคราะห์ค่าจำแนกเป็นรายข้อ ด้วยการวิเคราะห์การแจกแจงของ (t-distribution) เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – ต่ำ ได้ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 1.58 -11.25

7) การหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยนำแบบวัดพฤติกรรมความเอื้ออาทรที่ได้ค่าความเที่ยง โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha- Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.95

8) นำแบบวัดพฤติกรรมความเอื้ออาทรที่หาค่าจำแนกและค่าความเที่ยงตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วจำนวน 40 ข้อ ไปใช้ในการวิจัย

ตัวอย่าง แบบสอบถามวัดความเอื้ออาทร

คำชี้แจง ผู้วิจัยขอความร่วมมือนักเรียนในการทำแบบสอบถาม ซึ่งจะนำไปใช้สำหรับการวิจัยมีจำนวน 40 ข้อ แต่ละข้อเป็นข้อความเกี่ยวกับความเอื้ออาทรขอให้นักเรียนตั้งใจทำแบบวัด โดยอ่านและพิจารณาข้อความแล้วตอบให้ตรงตามการกระทำ ความรู้สึก ความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดสิ่งที่นักเรียนตอบนั้นจะไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูกแต่อย่างใด และในการทำแบบวัดนี้ไม่จำกัดเวลาในการทำ ผู้วิจัยขอรับประกันว่าผลการตอบของนักเรียนจะไม่ส่งผลกระทบต่อนักเรียนหรือโรงเรียน

วิธีตอบแบบวัด

ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องที่ตรงกับ ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

ตารางที่ 3.1 ตัวอย่างแบบวัด จากตัวอย่างหมายถึง นักเรียนช่วยคุณพ่อคุณแม่ทำงานบ้านเป็นประจำ

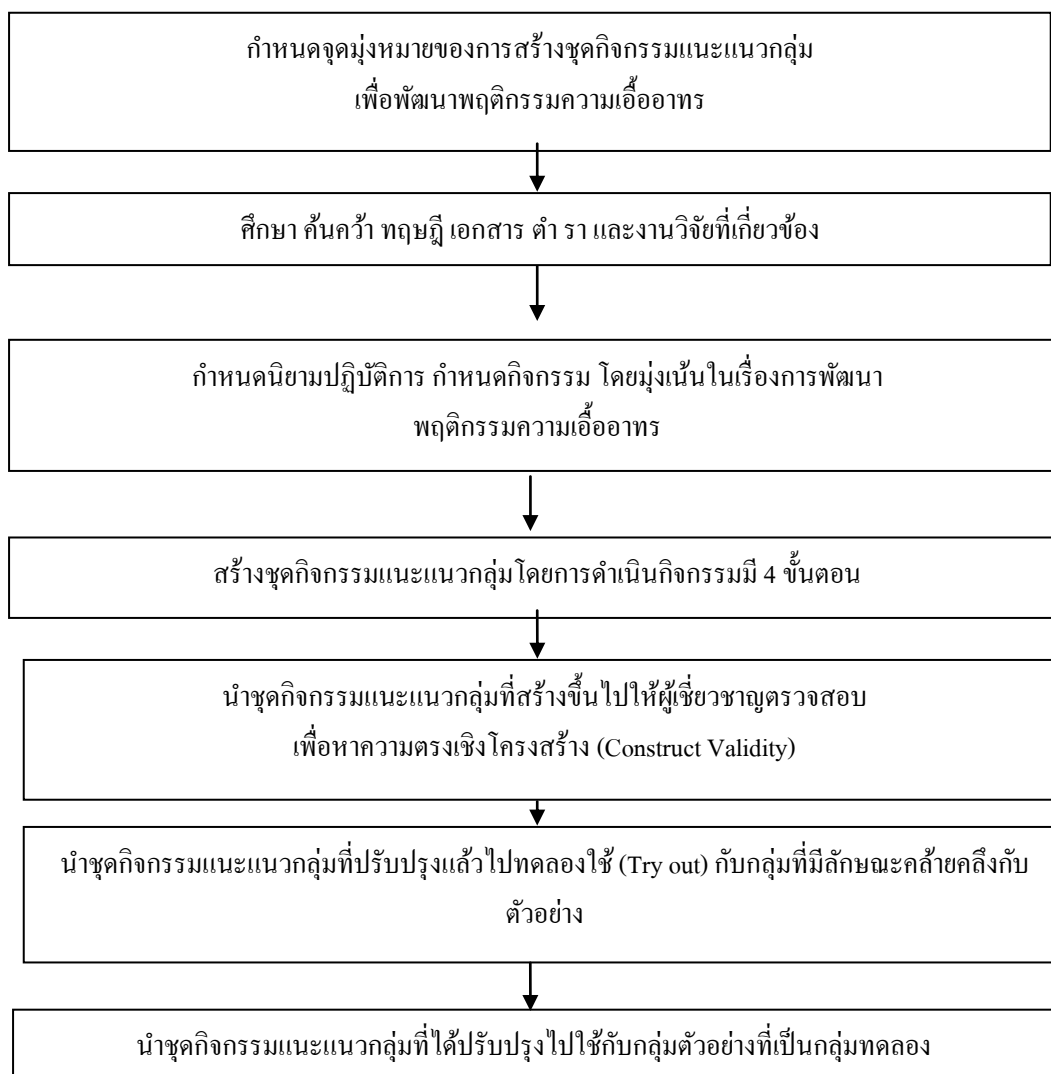
ลักษณะของแบบวัด

แบบวัดความเอื้ออาทรเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งประกอบด้วยรายละเอียดของพฤติกรรมความเอื้ออาทร จำนวน 40 ข้อ

2) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร (สำหรับกลุ่มทดลอง)

ข้อความ	จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
- ข้าพเจ้าช่วยคุณพ่อคุณแม่ทำงานบ้าน เล็กๆ น้อยๆ	✓				

ผู้วิจัยได้สร้างชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร ดังแผนภาพดังนี้

ภาพที่ 3.2 การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร
ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร

- 1) กำหนดจุดมุ่งหมายของการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร
- 2) ศึกษา ค้นคว้า เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่ม และ การพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร
- 3) กำหนดนิยามปฏิบัติการ กำหนดกิจกรรมโดยมุ่งเน้นในเรื่องการพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร
- 4) สร้างชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทรโดยการดำเนินกิจกรรมมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นดำเนินการ ขั้นอภิปราย ขั้นสรุปและนำไปใช้

5) นำชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มที่สร้างขึ้น ไปหาความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างนิยามปฏิบัติการ จุดประสงค์ เนื้อหา และขั้นตอนการดำเนินงาน กิจกรรม 4 ขั้นตอน

6) ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทรให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

7) นำชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทรที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศจำนวน 30 คนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาข้อบกพร่องในด้านความชัดเจนของกิจกรรม การดำเนินกิจกรรมอุปกรณ์ และเวลาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองต่อไป

8) นำชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทรที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปทำการทดลองกับกลุ่มทดลอง 10 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาที

ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีทั้งหมดมีทั้งหมด 10 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาที ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มทดลอง

ชื่อกิจกรรม	แนวคิดหลัก
1. การปฐมนิเทศ กิจกรรมไครเอ่ย	
2. กิจกรรม โอภาปราศรัย	สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล
3. กิจกรรม ร่วมด้วยช่วยกัน	การช่วยเหลือผู้อื่น
4. กิจกรรม พฤติกรรมแยกแยะแก้ไขได้	มุ่งประโยชน์ส่วนรวม
5. กิจกรรม เล็กๆน้อยๆเราก็อ้อมกันไป	ความมีน้ำใจ
6. กิจกรรม นกคิด	การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น
7. กิจกรรม ใจเขาใจเรา	การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น
8. กิจกรรม เอื้ออาทร	สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล
9. กิจกรรม วาจาสร้างสรรค์	สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล
10. ปัจฉิมนิเทศ	

ตารางที่ 3.3 รายละเอียดชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทรของนักเรียน

แผนกิจกรรมทุกแผนของชุดกิจกรรมแนะแนว และชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมปกติ จะใช้ชื่อแผนเหมือนกันทั้ง 10 แผน เน้นสาระความรู้ในเรื่องการปฏิบัติตนในด้านความเอื้ออาทร การให้ความช่วยเหลือ การร่วมกิจกรรมกับเพื่อน มีส่วนประกอบของแผนกิจกรรมที่เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมเท่านั้น

3. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยใช้การทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ซึ่งมีรูปแบบการทดลองดังนี้

ตารางที่ 3.5 รูปแบบการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
กลุ่มทดลอง	TE1	X1	TE2
กลุ่มควบคุม	TC1	X2	TC

ความหมายของสัญลักษณ์

TE1	แทน	การทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร
TC1	แทน	การทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการให้ข้อเสนอแนะ
TE2	แทน	การทดสอบหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร
TC2	แทน	การทดสอบหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการให้ข้อเสนอแนะ
X1	แทน	การจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร
X2	แทน	การจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการให้ข้อเสนอแนะ

1. วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

4. ขั้นเตรียมการทดลอง

4.1 ขออนุญาตผู้อำนวยการสถานศึกษาที่จะทำการทดลอง เพื่อขอความร่วมมือในการจัดสถานที่ เวลา กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

4.2 พบปะพูดคุยเพื่อนัดหมายวันเวลา กับครูและนักเรียนที่จะทำการทดลอง

5. ขั้นตอนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design) ดำเนินการทดลองดังนี้

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

1. ให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดพฤติกรรมความเอื้ออาทรบันทึกผลเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)
2. กลุ่มทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยใช้ชุดกิจกรรมจำนวน 10 กิจกรรม ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมดังนี้ คือ 1.การปฐมนิเทศ กิจกรรมใครเอ่ย 2. กิจกรรมโอภาปราศรัย 3. กิจกรรม ร่วมด้วยช่วยกัน 4. กิจกรรม พฤติกรรมแย่ๆ แก้ไขได้ 5. กิจกรรมเล็กละเอียดเราก็อ้อมกันไป 6. กิจกรรมนักคิด 7. กิจกรรมใจเขาใจเรา 8. กิจกรรมเอื้ออาทร 9. กิจกรรมวาดภาพสร้างสรรค์ 10. ปฐมนิเทศ ดำเนินกิจกรรมโดยมุ่งนักเรียนเป็นสำคัญในการเรียนรู้ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เรียนรู้ ชั่งกันและกันเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที
3. กลุ่มควบคุม ครูแนะแนวประจำโรงเรียนใช้ชุดการให้ข้อเสนอแนะ โดยเน้นการให้ข้อมูลและใบงานนักเรียนทำ
4. ผู้วิจัยทำการทดสอบภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบวัดซึ่งเป็นแบบวัดชุดเดียวกันกับที่ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) แล้วจึงตรวจและบันทึกคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

5. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดก่อนและหลังการทดลองของทั้งสองกลุ่มมาวิเคราะห์ข้อมูล

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของคะแนนความเอื้ออาทร นักเรียนกลุ่มทดลองทั้งก่อนและหลังการให้ชุดกิจกรรมแนะแนว

6.2 เปรียบเทียบความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการให้ชุดกิจกรรมแนะแนว

6.3 เปรียบเทียบความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนกับหลังการให้ชุดกิจกรรมแนะแนว

6.4 เปรียบเทียบความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการให้ชุดกิจกรรมแนะแนวกับนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการให้ชุดการให้ข้อสนเทศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้ชุดกิจกรรมแนะแนว
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว และการให้ข้อสนเทศ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
**	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูลนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นผลมาจากการทดลอง โดยมีเป้าหมายสำคัญที่จะตรวจสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2 ข้อ และเนื่องจากจัดกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มด้วยวิธีสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) จึงสามารถเลือกสถิติวิเคราะห์ที่เหมาะสม คือ ใช้การทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t – test Independent) ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาพฤติกรรมการเอื้ออาทรดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาพฤติกรรมการเอื้ออาทร

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	S.D.	df	t
ก่อนการทดลอง	30	123.07	19.603	29	6.861**
หลังการทดลอง	30	133.30	15.114		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาพฤติกรรมการเอื้ออาทร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาพฤติกรรมการเอื้ออาทรและกลุ่มควบคุมภายหลังการให้ข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาพฤติกรรมการเอื้ออาทรและกลุ่มควบคุมภายหลังการให้ข้อเสนอแนะ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D.	df	t
นักเรียนกลุ่มทดลอง	30	133.30	15.114	29	1.947**
นักเรียนกลุ่มควบคุม	30	124.97	15.230		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.2 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว มีพฤติกรรมการเอื้ออาทรมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.01 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ กรุงเทพมหานคร ผลของการทดลองพบว่าพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาพฤติกรรมการเอื้ออาทรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมแนะแนวสามารถนำมาส่งเสริมพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบไปด้วยเทคนิคต่างๆ ได้แก่ เกม สถานการณ์จำลอง และกรณีตัวอย่าง โดยแต่ละครั้งผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคต่าง ๆ กันให้เหมาะสม โดยมีการดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และการคิด ซึ่งเกิดจากการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ร่วมกันในกลุ่ม ทำให้นักเรียนนั้นได้ตระหนักถึงประโยชน์ของการเอื้ออาทรซึ่งส่งผลให้การเอื้ออาทรของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ผลการศึกษาค้นคว้าสอดคล้องกับผลการศึกษาของมลิวรรณ นิรมลพิศาล (2539:34) ทดลองการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสีกัน

(วัฒนานันท์อุปถัมภ์) กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีทัศนคติต่อการเรียนดีขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในด้านของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีพฤติกรรมการเอื้ออาทรมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมต่างๆ เช่น การอภิปราย การรายงานเป็นกลุ่ม การรายงานเป็นรายบุคคล กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง การแก้ปัญหา โดยใช้อุปกรณ์ต่างๆ เป็นสื่อในการทำกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น รวมถึงการใช้รูปภาพประกอบเป็นส่วนในการเสริมสร้าง พัฒนาปรับปรุงพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียน ส่วนในข้อเสนอแนะนั้นเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยใช้ใบความรู้เป็นสื่อประกอบการทำกิจกรรมซึ่งเป็นจุดอ่อนในการทำกิจกรรมเพราะกิจกรรมส่วนใหญ่ นักเรียนต้องศึกษาด้วยตนเองทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ช้ากว่าการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ซึ่งสอดคล้องกับ อาคม หงส์ทอง (2539) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความมีน้ำใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเบนชะโด เขตมินบุรี กรุงเทพมหานคร นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการพัฒนาความมีน้ำใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยุพดี ปิณฑุ (2537:46) ทำการศึกษาเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์ สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและหลังจากได้รับการสอนแบบปกติ นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ดังนั้น การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการเอื้ออาทรมีส่วนช่วยเสริมสร้างและพัฒนาความเอื้ออาทรสูงขึ้นหลังจากการใช้กิจกรรมแนะแนว

7. ข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ กรุงเทพมหานคร สามารถนำไปใช้เป็นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีการเอื้ออาทรดีขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับครู อาจารย์ที่ทำหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนดังนี้

7.1 ควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนกับนักเรียนเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

7.2 ควรนำแนวการจัดกิจกรรมแนะแนวไปใช้ในการส่งเสริมพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนด้านอื่นๆ เช่น การเคารพตนเอง ความเมตตา ความมีจิตสาธารณะ เป็นต้น

8. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

8.1 ควรทำการศึกษาวิจัยผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการเอื้ออาทรในระดับอื่นๆ

8.2 ควรศึกษาการใช้กิจกรรมแนะแนวกับตัวแปรตามอื่น เช่น พัฒนาด้านความมีระเบียบวินัย เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2540) *กรอบความคิดเพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมที่เน้นความมีวินัย และ
ความเป็นประชาธิปไตย* กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2541) *แนวทางพัฒนากระบวนการเรียนรู้ตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
พ.ศ.2542* กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545) “คู่มือการบริหารจัดการแนะแนว” กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์องค์การรับส่ง
สินค้า และพัสดุภัณฑ์
- โกศล มีคุณ และณรงค์ เทียมเมฆ(2545) “ผลการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่มีต่อจิตลักษณะ และพฤติกรรมของครู” ใน
ทุนอุดหนุนการวิจัยโครงการวิจัยแม่บท: การวิจัย และพัฒนาระบบพฤติกรรมไทย กรุงเทพมหานคร สำนักงาน
คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ 2545
- กุหลาบ ไทโรธิ์ (2546) “ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการรักษาความสะอาดของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนต้น” ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ขวลิท โอพาพิริยกุล (2547) “แนวคิด การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมในระดับอุดมศึกษา”
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523) “หน่วยที่ 2 กระบวนการสันนิเวศนาการและระบบสื่อสารสอน” ใน *เอกสารการสอนชุดวิชา
เทคโนโลยีและสื่อการศึกษา* หน้า 118 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ชูชัย สมทิธิไกร (2528) *กิจกรรมกลุ่มสำหรับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม* ภาควิชาจิตวิทยา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ฐานันดร เปียศิริ (2545) “ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการประหยัดพลังงานไฟฟ้าของนักเรียนในโรงเรียนที่
เข้าร่วมโครงการห้องเรียนสีเขียว” ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหา บัณฑิต (พัฒนาสังคม) สถาบันบัณฑิตพัฒนา
บริหารศาสตร์
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538) “ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม : การวิจัยและพัฒนาบุคคล ” โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ
กรุงเทพมหานคร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านใหม่วิทยา จังหวัด
ลพบุรี” ปรินิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิตมหาวิทยาลัย
- ศรีนครินทร์วิโรฒประสานมิตร
- ธิดิมา จักรเพชร (2544) *ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6 โรงเรียน
เอี่ยมอนุสรณ์* สังกัดกรุงเทพมหานคร
- นิรมิต ขาวระนอง (2540) *กลุ่มสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรมแนะแนวของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* กรุงเทพมหานคร
แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามแนวหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.พุทธศักราช
2544.กรุงเทพมหานคร
- บุญรับ สักคิมณี (2532) “การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
ดุสิตบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- บุษบากร ตันจวรรณ (2545) “ผลการพัฒนาพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มการเห็นคุณค่าใน ตนเองตามแนวคิดของดู
เปอร์สมิท และพฤติกรรมการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเขลางค์นคร จังหวัด
ลำปาง”

- ปราณี เชนบุญ (2546) “ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ จังหวัดนครราชสีมา”
- ปิยะนันท์ สีสัม (2536) “ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
- ปรีชา สุวรรณเวลา (2546) “ผลการใช้กิจกรรมแนะแนว โดยการใช้กลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจะโพนงพิทยาคม จังหวัดสงขลา”
- พิภพ ประจันต์เขตต์ (2547) “การเสริมสร้างพฤติกรรมเอื้ออาทรของครอบครัวไทย”
- มลิวรรณ นิรมลพิศาล(2539) “ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสีกัน(วัฒนาอุปถัมภ์) กรุงเทพมหานคร”
- มยุรี วิสูตราศัย (2547) “ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2”
- สุชา จันทรเอม(2528) *วัยรุ่น กรุงเทพมหานคร ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*
อักษรบัณฑิต 2528
- สุชา จันทรเอม(2543)*จิตวิทยาเด็ก พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช*
- สุปรียา อิศรางกูร ณ อยุธยา “การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มในเรื่องความเข้าใจระหว่างแบบที่ผู้นำกลุ่มกำหนดแนวทางกับที่สมาชิกในกลุ่มกำหนดแนวทาง” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532
- สุนน อมรวิวัฒน์(2546) *วิธีการเรียนรู้: คุณลักษณะที่คาดหวังในช่วงวัย.กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาการเรียนรู้และมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.*
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ(2542) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กรุงเทพฯ พรักหวานกราฟฟิค
- อัมพร แสงวิเชียร (2546) “ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดกุฎบาทรามภูรีบารุง จังหวัดสกลนคร” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- อาคม หงส์ทอง(2539) “ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความมีน้ำใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญชะโด เขตมินบุรี กรุงเทพมหานคร”
- อุทุมพร สงสุวรรณ “ ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจิตรลดา” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช